כמו קוזקים

(המשך מעמוד 63)

להכות אותי והתחננתי שיעזבו אותי. הקצין תפש אותי בשערות והסמל התחיל לבעוט בי. בכיתי וצעקתי.

הסמל לקח את היד שלי ושיפשף אותה על סלע. הוא בעט בי וקפץ עליי, דרך עליי ברגליו.

קמתי ונפלתי. כל הזמן בכיתי מכאבים. הם היכו אותי בצלעות. ביקשתי שיקחו אותי לבית־חולים, והם צחקו. אמרו: „מה פיתאום שניקח חתיכת ערבי לבית־חולים?"

הכניסו אותי לניידת ונסעו הלאה. ליד פינת נורדאו־בן־יהודה זרקו אותי החוצה והמשיכו לנסוע.

ביקור לילי

ד צלחתי לחזור לזירה של אסטוריה ברחוב גאולה, ושם טלעת חיכה לי ולקח אותי לבית־חולים רוקח, ברחוב אלנבי.

אישפזו אותי שם עד למחרת אחרי־הצהריים. אני עדיין סובל מכאבים בצלעות. אני לא יכול להתאמץ ולהרים דברים כבדים.

עד כאן עדותם של טלעת אבו־סמרה וג'מאל סולטאן. הם התלוננו ב 5 במאי במרחב הירקון.

תלונתם הועברה משם לפקד שלמה נדיב, קצין־התלונות של מחוז־תל־אביב ב־9 במאי. הוא העביר את התלונות ליחידה הארצית לטיפול בתלונות־הציבור, הנמצאת במטה הארצי בירושלים.

אנשי מחלקת תלונות־הציבור במחוז־תל־אביב אמרו, שהמישטרה מתייחסת בחומרה לתלונות של אזרחים המתלוננים שהוכו בהיותם במעצר.

התלונה, שמיספרה 247/83, נמצאת במטה הארצי. שם יינקטו הליכים, יזמינו את הנילונים, יגבו עדויות, ואחר כך יועבר התיק ליועץ המישפטי לממשלה או לפרקליטות המחוז, כדי שיחליטו אם יש מקום לנקוט בהליכים מישמעתיים או פליליים.

סיפורי פועלים ערבים על התעללות במישטרה הפכו כבר מזמן עניין שבשיגרה. אך רוב הפועלים חוששים, מסיבות מובנות, להתלונן במישטרה או לפנות לעיתונות. טלעת אבו־סמרה וג'מאל סולטאן גילו אומץ־לב כשהחליטו לחשוף את עצמם.

את מחיר החשיפה, מסתבר, כבר התחילו לשלם: ג'מאל סיפר, כי ב־14 במאי, כעשרה ימים אחרי שהתלונן לפני קצינת־תלונות־הציבור במחוז־הירקון, נשמעו בלילה דפיקות בדלת הדירה שבה הוא ישן, ברחוב גאולה־במרכז תל־אביב. הדירה נשכרה על־ידי מלון אסטוריה, לשימושם של פועלי־המלון הערבים.

כשפתח ג'מאל את הדלת, נכנסו שני שוטרים בלבוש אזרחי. הם היו חמושים באקדחים ונשאו מכשיר־קשר. שוטר נוסף ישב בניידת.

השוטרים הפכו את הדירה בתואנה של ביצוע חיפוש, השליכו בגדים על הריצפה והסתלקו, אחרי שהפכו את מיטתו של ג'מאל ומיטתו של פועל נוסף, מאום־אל־פחם.

אומר הפרקליט אהרון שלנגר, שטיפל בתלונתם של השניים:

כששמעתי לראשונה, את סיפורם ממש הזדעזעתי. הסתכלתי בעיניו של טלעת והתביישתי.

התביישתי שהמדינה שלי מתייחסת כך לערבים. מה שהפריע לי, זה לא רק המכות. אני ער לכך שהמישטרה מפעילה לפעמים כוח נגד עציר. כאב לי הביזוי, ההשפלה, הפגיעה בכבוד־האדם.

זה הזכיר לי את הסיפורים על היהודי בעיירה, שהיה מבוזה על־ידי כנופיית קוזקים.

בקריירה שלי כפרקליט שמעתי כבר הרבה סיפורים של עבריינים פליליים על הכאות במישטרה. אבל מעולם לא שמעתי על התעללות כזו, שהיא רק לשם סיפוק היצר הסדיסטי של השוטרים.

בדרך לקבורה אחרי טקס ההשכבה בכנסיה הרוסית בעין־כרם, יצאו עשרות הנזירות, שנמשך כ־4 שעות ב־בית־העלמין הקטן של השכונה. נציגים של כנסיות יריבות התאחדו לשעה קלה, והפגינו חזית אחידה.

„סכין בליבו של כל נוצרי!"

ד רוצח התגנב בחשיכה על השביל הצר בקצהו הדרומי של המינזר הרוסי בשכונת עין־כרם בירושלים ועלה על מדרגות האבן, לאחד הצריפים הפזורים בין העצים. הוא שלף את הסכין שהביא איתו ונכנס לתוך הדירה. שתי הנזירות, אם ובתה, ברברה (68) וורוניקה ואסיפנקו (43) לא הצליחו לברוח. שש פעמים חדרה הסכין לגופה של הנזירה הצעירה וחמש פעמים דקר את הנזירה האם. הסכין חתכה את פניה של הנזירה הצעירה יותר, חדר פעמיים לתוך ביטנה, לחזה עד לריאות ופגע בצווארה. גם הנזירה המבוגרת נידקרה באותו סיגנון מטורף. הרוצח כמו רצה להיות בטוח ששני קורבנותיו ימותו. הסכין, חדה וארוכה, הוחדרה גם לליבן של ברברה וורוניקה.

מדוע נשחטו שתי הנזירות בצורה מטורפת כל־כך? מדוע ביקש הרוצח לשים קץ לחייהן של שתי הנשים טירוף? נקמה? מעשה ראווה?

חזית אחידה

ש תי הנרצחות ממינזר גורני, התגלו ברידתן למחרת. הן היו מוטלות על הריצפה. הרוצח לא השאיר עקבות. כלבי־הגישוש של המישטרה לא הצליחו לגלות את מסלול נסיגתו של הרוצח.

מי רצח את שתי הנזירות הרוסיות, ומדוע דווקא אותן?

לחוקרי המישטרה אין עדיין תשובה כל־שהי לשאלות האלה. רצח שתי הנזירות הרוסיות הרגיז מאוד את שילטונות מוסקווה, המטילים אשמה חלקית על גורמים ישראלים.

ראש מישלחת הכנסיה הרוסית (האדומה), הארכי־מנדריט פאנטלימון, או בשמו האמיתי — אנטולי דולגנוב־איבנוביץ (42) אמר השבוע להעולם הזה, בסיום טקס ההשכבה של שתי הנשים: „הסכין שדקרה למוות את שתי האחיות שלנו חודרת לליבו של כל נוצרי בעולם. העיתונים שלכם כותבים שהן נרצחו בעקבות סיכסוך פנימי בכנסייה. איזה טימטום זה? איזה שטויות!

„מי שרצח את שתי הנזירות הרוסיות, היה בעל כוח רב. הוא השתמש בסכין באורך של כ־30 סנטימטר. במינזר הזה נמצאות רק נשים. יש רק גבר אחד במקום — הארכי־מנדריט ורפאלומי, האחראי על הנזירות. היתר כולן נשים... והרוצח דקר את הקורבנות שלו בכוח רב, זו לא היתה יד של אשה, ואני איני חושד באיש מהמינזר.

„אני פשוט לא מבין מדוע לא קיבלנו מהמישטרה תשובה על התלונות בדבר הנסיונות הקודמים להתנכל לאנשי המינזר. לפני כשלושה חודשים בוצע פה ניסיון הצתה, ליד בלוני־הגאז. המישטרה לא אמרה לנו עד היום מה היא גילתה לגבי נסיון ההתנכלות הזה".

רוצחן של שתי הנזירות גרם בכך, שהיחסים בין הכנסיות השונות בירושלים, שלא היו תמיד מצויינים השתפרו השבוע בצורה מפתיע. מישלחות של הכנסייה אורתודוכסית וקאתולית נפגשו בכנסיית המינזר, ערכו יחד תפילת השכבה, הארכי־מנדריטים והכמרים הכבירים התחבקו והציגו חזית אחידה, נגד רוצחי אנשי דת בירושלים.

ראש הכנסיה הרוסית בירושלים מאמין שזהו מעשה של קנאי

דת׳ ואומר:

סיכסוכים או קנאות?

מ יהן שתי הנזירות שנרצחו במינזר גורני? ברברה ואסיפנקו איבדה את בעלה במילחמת העולם השנייה והפכה לנזירה. לפני כעשרים שנה היא באה יחד עם בתה, שנולדה בשנת 1940 בעיר סמולנסק, למינזר גורני. שתי הנזירות נסעו לפני שלוש שנים לברית־המועצות לביקור. כשחזרו לירושלים, נכנסו שוב לחיים השיגרתיים במינזר, ורוניקה, אשה יפה ואינטליגנטית אשר למדה לדבר עברית קיבלה תפקיד בכיר במישלחת הרוסית של הכנסייה בירושלים. היא ערכה את כל הקניות של הכנסייה והיתה לה זכות חתימה על צ׳קים של הכנסייה. אך החיים שלה ושל אמה לא השתנו.

החיים במינזר קשים למדי. הדיור דל, כך גם המזון. החדר דומה לכלוב. בתוך הכלוב הזה ניצב שולחן קטן ושתי מיטות. 47 נזירות חיות במינזר שהוקם פה בשנת 1871. מפעם לפעם הן נוסעות ליפו או לטבריה, לכנסיות השייכות למישלחת הרוסית.

הכנסייה בעין־כרם, היא כנסייה יפה להפליא. כאן, בין העצים וגבעות, רחוק מהציביליזציה, העולם ניראה שקט והזמן כאילו נעצר, עד שהגיע הרוצח